

„Orviëto,” verbrak Struwentius het zwijgen, „een wien uut een zunnig land, 't is vloeibaar 'eworden zonne.”

Hij hief zijn glas.

Sander kwam bij de tafel, hief ook zijn glas met de anderen. Allen waren opgestaan als gold het een plechtigheid. Even dwaalden drie paar oogen naar en van elkaar.

„Ter eere en ter herdenking,” fluisterde Struwentius.

Glazen zongen en ze noemden elkaars namen als hadden ze elkaar steeds gekend.

„Dieneken,” zei Sander ernstig. — De glasranden beroerden elkaar zacht als in een zoen. Haar gelaat plooidde zich tot een lieven glimlach; „Sander”.

Allen dronken, ieder op eigen wijze. Hermken klokte het ineens naar binnen; „suukerwater,” mompelde hij minachtend.

Daar klaterde vrouw Klein-Horstink's stem als een springfontein op.

„Foj toch, foj toch, wat een köstelik goetjen, wat een zalve veur oe kèle.”

Dit was het sein voor een algemeen gesprek; vragen werden beantwoord en wedervragen met een lach en een geestigheid ontweken. Struwentius onderhield zich met de boerin, schonk weer in en bood gebak en zoute krakelingen aan. Hermken had zich uit een andere flesch ingeschonken en zei zoo nu en dan grijnzend wat waar niemand naar luisterde.

Sander was naast Dieneken gaan zitten, hij wilde met haar spreken, naar haar zien, bij haar zijn. Hij herinnerde haar aan vroegere jaren en vroeg haar naar haar tegenwoordige leven.

Vol vertrouwen vertelde ze hem, eenvoudig en met een simpele genegenheid die hem ontroerde. Hij had zich, op de tafel geleund, wat naar haar toegewend en wist niet waar hij meer naar moest kijken, naar haar zachten oogopslag of naar haar vertellenden mond.

Om hen heen waren de wanden der kamer met de fantastische landschappen waar men het leven genoot als een pas geplukten appel. Voor Sander bestond nu alleen maar deze wonderlijke romantische wereld, en er midden in was Dieneken in haar strakke blauwe katoenen kleedje. Als ze dronk zag hij haar roode lippen, als ze lachte den glans van haar grijs-blauwe oogen. Achter het blanke voorhoofd bevroedde hij nobele gedachten, en onder den zacht deinenden boezem een warm groot hart. En óm haar straalde de goedheid van heel haar wezen.

Dan vergat hij alles, vergat te drinken en te eten, vergat de kamer, vergat Struwentius die telkens tersluiks naar hen keek.

Nu waren ze weer alleen met z'n drieën. Zoo plotseling was het gegaan. Er was, niemand wist waarom, een stilte gevallen, en toen hoorde men van uit de boerderij een huilerig kinderstemmetje: „Môo, Môo!”

En als een kloek naar haar bedreigde kuikens was vrouw Horstink weg-